

BUDAPESTA
18 Novembre st. v
Dumineca 30 Novembre st. n.

Va esi joi'a si duminec'a.
Redacțiunea: *Strad'a*
arborelui verde nr. 12.

Nr. 89.

ANUL XV.
1879.

Pretul pe unu anu 10 fl.
Pe 1/2 de anu 5 fl.; pe 1/4 de
anu 2 fl. 70 cr.
Pentru Români'a 2 galbeni.

Barbu Strimbu în Evropa.

— Romanu originalu cu ilustrațiuni. —

(Urmare.)

— Eu am fost. Balerin'a russa e admirabila, —
răspuse Horaçe. A propos! La teatrul liricu s'a an-
gagiatu o corista nouă. Ce ochi! Fratele Lucian ar
scrie îndata poezia despre ci!

— Dar unde-i Barbu? — întrebă Gaston.

— Unde-i Barbu? — întrebarea mai multe voci.

— Curiosu, — reluă Gaston, — noi sântemu aici
adunati în onôrea lui, si dânsul dispăre din mijlocul
nostru!

Si în adevăr, tinerii acestia erau adunati de asta-
data nu numai în onôrea lui Barbu, dar totu-odata si
în socotél'a lui. Pung'a lui platiă pentru toti. Căci eră
o și mare, o și de serbatóre. În șiu'a aceea se înscri-
sesse el la Sorbone, tocmai la unu anu si jumetate dupa
sosirea sa în Paris. Acestu mare actu se serbatoriă
acuma.

Cum sè nu-l fi serbatu!? Acuma a devenitu dên-
sul adevératu colegu al lor. Cum sè nu fi platitu el bu-
curos!? Acuma credea, că a facutu celu mai bunu pasiu
de când a venitu de acasa! Si cum sè nu fi primitu ca-
maradii cu placere, când între toti numai Barbu avea
parale?

Când ei întrara la preotul, acolo deja așteptau două femei si unu barbatu.

E bine, vesel'ă eră mare. Atât de mare, încât — precum veduramu — colegii lui numai într'unu târziu observara, că Barbu nu se afla între dânsii.

Si în acestu valu-vârteju de întrebări, la cari nimene nu putea răspunde, de odata se audî vocea lui Horaçe, carele dişe :

— Scîu eu, unde se afla Barbu.

— Unde? — întrebarea de odata mai multi.

— La cassirit'ă, — response el.

— Ai dreptate. — dişe Gaston. De siguru e acolo.

Unde ar si fi în altu locu?! Acolo-i! Dar cum de n'amu ghicitu ast'ă îndata!?

— Da, da, — aprobă Armand, — numai acolo pôte sê fia.

— Nu-i mirare, — continuă Lucian, — e înamoratatu de cassirit'ă.

— Ôchies'ă sburdalnica l'a scosu din minti.

— Pe cine n'ar scôte? — dişe Lucian.

— Dóra si tu? — începù Horaçe.

— Eu n'am timpu sê me ocupu de aventure de amoru, — response Lucian, — căci studiile mele îmi consuma totu timpul.

Ast'ă produse apoi hohotu generalu, la care luă în urma parte si Lucian, dupa ce si-a ajunsu scopul, producendu ilaritate.

— Ce-i dreptu cassirit'ă noastră nici nu-i o fêta de tôte dîlele, — dişe ierasi Lucian.

— Almadina n'are parecchia! — observă Armand.

— Ba, mi-se pare că si-a gasitu parecchia. — response Horaçe. Românu acestu s'a înamoratatu asiă de tare, în cât nu credu sê-i trêca amorul decât numai — prin casatoriă.

— Eu credu, că Barbu e mai cu minte, decât sê faca asiă nebulnă, — dişe Gaston.

— Tu numesci acést'ă nebulnă? — întrebă Lucian. Eu sîm de alta parere. Almadina e o fetişcana fôrte dragalasiă, si ar deveni o buna soçiă, căci e onesta.

— Adeca vorba sê fia! — reflectă Horaçe. Dar n'ai auditu istoriă cu oficierul din regimentul de zuavi? Ce naivu mai esti!

— Auditu, dar aceea e o calumniă. Zuavul a mintitu. Eu cunosc pe Almadina. Garantezu de ea.

— E bine, fia cum dici tu, — dişe ierasi Horaçe. Dar unu fîu de boeru bogatu dóra nu-si va luă de soçiă o cassirit'ă! Parintele lui nu s'ar învoi.

— Dar cine l'ar mai întrebă? — obiectă ierasi Horaçe. El numai atunce ar află, când Barbu s'ar rentôrce acasa cu nevêsta-sa. N'ar fi casul celu d'ântâiu.

— Eu nu credu, că Barbu ar face acést'ă, — response Lucian. De si se afla de mai multe luni între noi, dênsul nu e înca cu totul stricatu.

— Frumosu complimentu pentru noi! — reflectă Armand. Dar haid sê-l întrebâmu, sê ni spuna el ênsusi si sê nu ne certâmu însedar!

Si fîra sê aştepte respunsul camaradilor sei, dênsul plecă si se duse dreptu la cassa, care eră în salonul vecinu. Barbu întru adevêr eră acolo, si adâncitu în o conversaţiune, nici nu observă când Armand sosi în apropierea lui.

— Frumôsă domnişóra, — dişe Armand, — vei binevoi a-mi permite sê conducu pe fratele Barbu în mijlocul camaradilor sei, cari îl aştepta cu doru, spre a decide în o afacere fôrte importanta, care te privesce si pe dta.

— Si pe mine? — întrebă Almadina cu mirare. Ôre ce pôte sê fia?

— Îti voi spune mai târziu. Dar acuma, frate Barbule, haidamu!

Si ei plecara. Ajunsi între camaradi, Barbu fu întimpinatu cu strigate de „urra!“ Apoi toti golira pocalele întru sânetatea nouluu colegu de universitate.

Dupa încetarea sgomotului, se scolă Armand si începù :

— Frate Barbule, în absintiă ta aice a fost o disputa mare asupra întrebării, că luă-vei tu de soçiă pe Almadina sêu ba?

Barbu tresari în internul seu la întrebarea acést'ă. Numai atunce si-aduse aminte, că dieu el de unu timpu încôce petrece cam multu cu frumôs'ă cassirit'ă, si că pe timpul acela a simtitu unu fel de stramutare în ânim'ă sa. Figur'ă englezôiceî disparu cu totul, si fu înlocuita de acéstă nouă cunoscintia. Nu sciea ce eră sentimentul ce nutriă pentru ea; i parca înse unu ce siguru, că acela nu pôte sê fia amoru.

Cu tôte aceste tonul lipsitu cu totul de respectu, în care se vorbiă despre dêns'ă, îl ofensă, si îmbracându o façiă seriôsă, response :

— Nu scîu de care Almadina vorbiti. Eu cunosc numai un'ă, dar aceea e domnişór'ă Almadina.

Si dênsul pronuciă respicatu cuvêntul : „domnişóra“, voidu a dá sê se înticlega, că Almadina este o fiintă respectabila.

Amicii lui întfelesera alusiunea, înse efectul fu tocmai contraru. Resună unu hohotu crâncenu din gurele tuturor. Înca nici şiretul Gaston nu se putù rabdă sê nu surida.

Când ilaritatea fu mai mare, întră unu ôspe nou. Toti se întôrsera cătra el. Eră John.

— Bine ai venit în mijlocul nostru! — îl salută Gaston, carele ducea presiđiul. Asiă de arare ori te vedem, încât eram p'aci sê credu, că ierasi ai facutu vr'o excursiune scurta prin Engliter'ă?

— Nu-i mirare, — observă Horaçe, — că fratele John se arêta asiă raru între noi, căci el s'a înrolatu sub flamur'ă lui Hymen.

— Ah! ah! — resună din tôte părtille, si toti surideau, căci nimene nu credea acést'ă, ci erau de parere, că Horaçe, conform naturelului seu sarcasticu, de siguru ierasi face vr'o gluma.

— Dar nu e siăga, mei frati, — dişe atunci Barbu, — amicul nostru John în adevêr se însôra.

— În adevêru? — întrebarea mai multi, abiă putându-se conteni de risu.

— Da, — response John seriosu si posomoritu, că celu ce se afla în ajunul d'ă îndeplini unu ce neplacutu.

— Asiă dara ai venit dóra sê-ti ici remasu bunu dela noi, cu cari ai petrecutu atâte dîle bune si rele? — întrebă Lucian.

— Ba nu sê me despartiescu, — response John, — căci de voi nu me voi putê despartî nici odata. Ci am venit sê ve adressesu o cerere.

— Că sê nu ne pré aretâmu la cas'ă ta, căci nevêst'ă de siguru e tinera si frumôsica, si o cam temi? — Nu-i asiă? — dişe Horaçe întrebându cu sarcasmu, pentru că el sciea, că fiitôrea lui John nu e nici tinera, nici frumôsă.

John nu se superà de fel, căci omul care nu-si iubesc mirés'ă nici nu se pôte superá. El response dara flegmaticu :

— Încât pentru ast'ă, nu me taia capul, căci sîm siguru de ea, — si la aceste vorbe el privi cu còd'ă ochiului spre Horaçe, — ve rogu înse, că doi din voi sê-mi fia martori.

— Cu cea mai mare placere, — răspuse Gaston. Poftim alege dăra din noi, pe cine vei voi!

— Eu nu voi alege, că nu cumva cei alesi să gândească cumca i iubesc mai multu de cât pe ceialalti; ier ceialalti să presupuna, că pe dēnsii nu-i pretiuiesc într'atâta. Ci, dēca voiti, decida sōrtea! Vom scrie numele tuturor pe niște petece de hârtia și a căror nume se vor trage, aceea să-mi îndeplinescă serviciul cerutu.

— Pré bine, — dīse Gaston. Dar cine să traga?

— Domnisiōr'a Almadina! — esclamă Barbu cu entusiasm.

Pe buzele tuturor se ivi unu surisu sarcasticu, dar fiindu că șcīeau, că Barbu s'ar simți ofensatu, dēca acela ierăsi ar erumpe într'unu hohotu, îl oprira toti, considerându mai ales motivul fōrte importantu, că dēnsul platește ospetiu lōr vesel.

John, carele observă acēst'a, voi să facă iute capetu scenei neplacute, ce dōra putea să urmeze, și răspuse:

— E bine, eu primesc propunerea fratelui Barbu. Scrieti dăra numele, și bagându-le în o peleria, vom rugă pe domnisiōr'a Almadina să traga afara dōue.

Si iute își scrisera toti numele pe câte unu petecu de hârtia, le adunara tōte în o peleria, și Gaston cu Barbu dusera urn'a acēsta la frumōs'a cassiritia.

În curēnd apoi se rentōrsera cu rezultatul. Au eșitu numele: Armand și Lucian.

— Asiă dăra, — dīse John acestora, — mâne deminētia ve așteptu acasa.

În deminētia următoare Armand și Lucian se înfașisara la John, carele deja i așteptă. El le împarteși atuncea rugarea sa, care eră, că dēnsii să mērga dimpreuna cu martorii miresei la preotul spre a îndeplini acolo unele formalități.

Se și dusera îndata.

Când ei întrara la preotul, acolo deja așteptau dōue femei și unu barbatu. Preotul i primi cu cea mai mare afabilitate, ier Lucian și Armand se închinara cu celu mai profundu devotamentu.

Ei spusera, că pentru ce venira. Si îndeplinindu formalitățile prescrie, în scurtu timpu ieșira spre a raportă lui John.

A dōu'a dī eră ficsata pentru cununia.

La dorint'a espresa a lui John, recomandata de Rinaldo, cunun'ă avea să se tina într'o capela dintr'unu suburbiu. Caus'a cu care John motivă acēsta dorintia a sa, fu, că el doresce a îndeplini cunun'ă în liniscea cea mai mare, ceea ce se putea speră mai multu într'o capela de suburbiu, unde nu s'aduna asiă multa lume.

Cu tōte aceste se adună unu numeru frumosielu. Cei mai multi erau tineri. Famili'a miresei nu-i cunosea, dar mirele vediu numai decât că aceea erau vechii lui camaradi. Cēca ce înse nu șcīea, eră, că aceea fure invitati acolo anume de către Rinaldo, care li-a datu si o instrucțiune.

Cunun'ă avea să se încēpa. Mirele și mirēs'a pașira înaintea altarului. Atunce de odata clopotele din turnu se traseră în o dunga. Tinerii, conform instrucțiunii lui Rinaldo, începura a strigă: „Focu!” Si totu publicul fugi afara din biserică.

(Va urmă.)

Sositu-am în fine!

Sositu-am dar în fine la locul de placere,
La care al meu cugutu adese a sboratu;

De ce nu potu acuma să uitu a mea durere
De ce suspinn eu înca și plângu neîncetatu?!

Coline, vaișōre, casutiē încântatōre,
Ce-ati fost a mea sperantia d'unu mândru viitoru.
Oh! spuneti unde este acum a mea amōre,
Pe care dī și nōpțe o chiāmu cu mare doru?!

Acuma sūm aprōpe de visul meu celu dulce,
Dar unde este dēnsul o elipa să-l privescu;
Durerca mea e mare și totusi nu m'asū duce,
Dar timpul curēnd trece și trebe să pornescu.

Oh! locuri multu placute, frumōse încântatōre,
În care prima-data vediu al meu amōru;
Plecă-voiu, dar ori unde urșit'a me va duce,
Eternu la voi strabate suspinnul și-al meu doru!

ELISA.

Aerul ca nutrire pentru omu.

— De dr. Brunetti. —

Conservarea vietiei se basēza 'n genere p'o lege unica, inviolabila, fără care esistint'ă n'are rațiune d'ă fi. Acēsta lege se radima pe starea de curatienia a aerului ce 'nconjura locul unde fiint'ă organizata se nasce, crește și se conserva. Astfel, pentru că vietia să se manifeste, trebe neaparatu concursul aerului, care e combinarea gazelor oxigenu și azotu.

Aceste noțiuni ale fizicii ne dau o ideia clara despre rolul ce jōca atmosfer'ă în manifestarea și conservarea vietiei. Acēsta fiindu condițiunea esistint'ă noastre vis-à-vis de aeru, vom vorbi despre igien'ă acestui gazu în raportu cu obicinuintele individuale și sociale ale omului.

Pentru că cineva să se bucure d'o buna sânetate, trebe, pe cât e cu putintia, să respire unu aeru d'o estrema curatienia. Vede dar ori-cine de căta importantia e acēsta cestiune și căta atențiune trebe să se dea bunei calități a aerului ce întra 'n locurile 'n cari de ordinaru locuim, cu alte vorbe a aerului din casa și din orasiu.

Aeru în casa are fia-cine de dreptu și nimeni în lume nu-l pōte împedecă d'a se aprovizionă, la fia-ce momentu, d'o cantitate sânetōsa și abundinte dintr'ēnsul. Cât despre aerul din orasiu, el depinde de condițiunea igienica a orasiului, de pozițiunea sa geografica și de vēnturile ce domina într'ēnsul.

Nu ne vom ocupă de aerul ce circula 'n locurile unde esti nevoitu a-ti petrece esistint'ă sociala, ci ne vom oprī asupra aerului de prin case.

În anticitate, de si omēni nu erau asiă de 'naintati în civilizațiune ca noi, totusi dadeau o mare importantia aprovizionării de aeru în case, și silintiele lōr tindeau a-si construi locuinte în localități cari să 'ntrunēsca cele mai buni condițiuni topografice, spre a 'nlesni renoirea aerului din apartamente. În adevēru, care este obiectul celu mai scumpu al omului, dēca nu locul unde a vedintu dīu'a și unde are să mōra? Sub acoperemēntul parintescu, unde simte că s'a nascutu, în cas'a unde gusta placerea și uritulu, acolo traiesce, acolo se conserva și acolo mōre. Asiă dar, cas'a este bas'a primei nōstre educațiuni fizice și morale: totu ea constituie și bas'a vietiei nōstre sociale. Obiceiturile rele, aplecările periculōse, omul le contracta în timpul copilariei din casa, și acēsta mai târđiu decide despre calitățile unui individū în relațiunile-i sociale.

(Va urmă.)

S A L O N U :

Calindarul septemănei.

Dumin.	18	30	G. 26 d. R. 9 Luca. s. m. Platon.
Luni	19	1	pr. Avdie, ss. mm. Varlaam, Iliodor.
Marti	20	2	c. p. Grigor Decap., s p. Proclu.
Mercuri	21	3	Intrarea în biserică a Maicii Domn.
Joi	22	4	s. ap. Filimon, s. m. Cecilia.
Vineri	23	5	ss. pp. Amfilochiu, Grigoriu.
Samb.	24	6	ss. pp. Climent Rom., Petru Ales.

Tribunalele de amoru.

Asiă dñeu, tribunale de amoru! Fostu-au timpuri când au existatu si tribunale de aceste. Înse timpurile acele au trecut de multu.

În timpul tribunalelor de amoru, acela trecea de omu cultu, care eră cântăretiu bunu si se ocupă cu poesîa. Nu ne putemu dara miră, că nici chiar preotii nu se înstrainau de cântece si de poesii, astfel cetimu, că renumitul Abelard a fost multu mai iubit pentru melodiiile sale, decât pentru învetiaturele-i filosofice. Dar însusi sântul Bernard prin poesiiile sale scrise în limbăgiu romanticu a devenitu renumitu.

În epoc'a aceea cântecele de emulare fiindu produsele trubadurilor, acele cântece au servitu de materialu pentru desbaterile singuraticelor tribunale de amoru.

Odata doi trubaduri, si anume Lanfranc Cigalla si Simeon Doria se disputara asupra temeî: „Ôre acela e mai vrednicu de amoru, care daruiesce generos, sêu acela care daruiesce în contra vointeî sale si numai pentru că se para generos?“ Cei doi trubaduri neputându-se nici decât întielege, întrebarea s'a supus la decisiunea tribunalului de dame din Signe. Dar sentint'ă adusă nefindu spre placul nici unuia, caus'a s'a apelatu la tribunalul damelor din Romaniro. Dar, durere, sentint'ă adusa nu s'a pastratu pâna 'n timpurile nôstre.

În lips'a datelor istorice, vom lasă se tréca câti-va secolî, si ne vom oprî la acele 16 femeî din Grecia, cari deja figurau că judecatóre de pace si cari, în urmarea activitatii lor pe terenul judecatorescu, câştigându-si autoritate, au avutu dreptul d'a presiă la serbările jumonice.

Scimu, că în Roma, împeratul Heliogabal a instituitu unu consiliu de femeî, în care a presiătu însasi mama-sa, Soemis; consiliul acesta a decisu în cauzele relative la îmbracaminte, moda si amoru.

Cetimu, că pe timpul durateî sesiunii parlamentare din Dublin s'a facutu datina, că adunându-se femeile din giuru, se tîna si ele svatuirî. O astfel de procedura, cu ôresi-care analogia, gasimu si la Gallii vechi.

Unele manuscripte si foliante ale bibliotecelor din Paris probéza, că si acolo au existatu tribunale de amoru. Însusi renumitul Richelieu a luat parte la desbaterile acestora.

Ma nici Papii pe timpul petrecerii lor în Avignon nu se sfieau a luă parte în ele. Istori'a ni spune, că la unul din acele tribunale participara si damele Jeanne si Hoguelette de Bonche, Beatrice si Briande d'Agout.

Ceea ce privesce organismul internu al institutiunii, în privint'ă acést'a ni dă mai multa deslucire

manuscriptul descoperitu la 1627, care descrie cu de-amenuntul organismul internu al acesteî institutiunii.

Tribunalele de amoru au avutu si procese verbale codificate. De si codicele formulatu în 31 de capitule contine multe, cari în timpul nostru nu se mai potrivescu, totusi vom cită unele dispositiuni că astfel se se véda mai bine si spiritul timpului de atunce.

Iéta dara unu specimenu : „Casatori'a nu escludede dragostea cu straini. Amorul nu are datin'a d'a sîede în cas'a sgârcitului. Nimica nu impedecea, că dōue femeî se iubésca pe unu barbatu, sêu că doi barbati se iubésca o femeia!“

Unu satiricu ar puté observă : Se vede că acestu codice a fost compus de femeî!

Descoperirea acestui codice se descrie în felurite moduri. Unii dîcu, că l'a gasitu unu cavaleru brittanicu la mormântul renumitului rege Arthur; iér altii învelescu originea lui în negur'a mîthurilor antice. Astfel Aretin, isvorul celu mai credibilu, povestese o lunga fabula relativa la descoperirea acestui codice. Déca e adeveratu, că tradițiunile si fabulele forméza ôresi-cum oglind'a epocii din care isvorescu : atunce, conform narațiunii lui Aretin, timpul tribunalelor de amoru se pôte numi epoc'a aventurilor si a lumeci sentimentale.

Unu barbatu casatoritu s'a plânsu la unul din aceste tribunale, că de câtva timpu soçi'a lui e palida si trista, că si când s'ar consumă de unu doru secretu. În fine, avēdu suspitiune, am pânditu-o, dîse el. Într'o nôpte luminōsa s'a coborîtu la dēns'a o mare pasere alba, care asiediēdu-se pe umerii ei, a sarutatu-o, si — minunea minunilor! — i-a dîsu : „Te iubescu!“ Ah! atunce capul meu începū a ferbe, ochii mi se painginara; mi s'au ivitu în memoria tradițiunile poporale, vulturii albi. Auu, fiul lui Attila, îmi sedace femeia; acela i spune se se prefăca o ciocârliă, se sbōre cu el în padurea verde si pe mine se me lase singuru . . .

Tribunalul crudu a stigmatizatu pe bietul barbatu necașitu cu epitetul de „lasiu“, carele apoi însotitu de hohotele vesele ale judecatōrelor parasî sala tribunalului.

Casul urmatoru îl citămu din Cantu, care însira mai multe esemple :

„Unu cavaleru doriă se-si câştige amoru unei femeî, dar nu putū se îmmōie cerbicia ei. I-a tramisu niște presenturi onorifice, pe cari femeia le-a primitu cu multa placere si bucuria, fără însa că se asculte rugamintea cavalerului. În urmarea acesteia dēnsul s'a plânsu la tribunalu, că femeia prin primirea presenturilor i-a stērnitu amoru, si la însielatu.

Sentintia pronunziata de presiănt'a tribunalului competentu, regin'a Eleonora, a sunatu astfel : „Se cade, că femeia sêu se refuze presentul datu din amoru, sêu se respunda cu amoru, — la din contra se numera între femeile cochete.“

Se mai vedemu unu casu :

„Unu cavaleru, care deja posedea amoru unei femeî, s'a prosternutu si la picioarele alteia, de care fu ascultat. Mai târđiu, urîndu-i-se de ast'a, s'a rentorsu la amant'a-i de mai nainte. Ce se fia pedéps'a infidelului?“

Comites'a de Flandra, că presiănta, pronunciă următōrea sentintia : „Ticalosul se pērda amoru amēndurora, si apoi nici o femeia de omenia se nul primésca!“

Nostradamus publica o lista întréga a femeilor, cari au presiătu la tribunalele de amoru. Din cele multe, iéta câteva : Adalatio, subcomitēsa de Avignon,

Bertana stapân'a Signei, Hermengarde subcomitésa de Narbonne si regin'a Eleonora.

În fine întrebu : ce mijloce de pedepsire au întrebuințiatu tribunalele de amoru ?

Numai si numai opiniunea publica, adeca putearea cea mai mare, careia toti puternicii trebuie să i se închine. **COBOLD.**

Sântire de capela.

Obadu (Banatu) 25 nov.

Onorata Redacțiune !

În comun'a Obadu, cercul Ciacovei, comitatul Timisoriei de mai multi ani servece unu preotu tineru, care, pe lângă zelul si credinț'a sa față de biserica si națiune, totu-de-una a fost că unu modelu prin portarea oficiului chiamării sale si grigi'a poporului seu, care prin Provedintia a fost datu lui spre păstorie.

Acestu preotu zelosu, cu numele Pavelu Iancu, asupritu prin crudel'a mâna a sortii, care cu nendurare i-a rapitu în decurgerea anilor 1877 si 1878 — pe iubit'a-i soția Maria nasc. Danu în florea vietiei, si 5 prunci : Aureliu, Leone, Brutus, Antoniu si Aurelia, că se dovedesca iubirea sa conjugala si parintiésca, versându lacrami neconsolabile, pe lângă toate necasurile si suferintiele, a edificatu în cimiteriul comunalu o capela cu cripta, parte de a asiediá osemintele repausatilor, parte, că la ocasiuni funebrale se aiba preotul unde se sacrifice si se innaltie rogațiuni pie cătra Atotopotintele pentru refrigeriul celor mutati din această vietia.

Acésta capela, care l'a costatu 1600 fl., în 6 nov., cu permisiunea veneratului episcopatu al Caransebeșului s'a-si sântitu.

Sântirea s'a facutu prin Rds. Domnu protopresbiteru Ioan Scimanu, funcționându lângă dēnsul că asistenti : Pré on. d. Trifon Tieranu parocu în Petromaniu si as. consistorialu, I. Tieranu parocu în Lighetu si Stefan Tieranu capelanu în Vojtecu, de față fiindu dnii : Ignatiu Craumer că medicu cercualu, Petru Mișcovicu notaru cercualu, parintele si surorile preotului Pavelu, Persida si Maria Iancu din Lipova, precum si rudeniile repausatei soții de famili'a Danu din Petromaniu si unu poporu foarte numerosu.

Sântirea s'a facutu cu solenitate corespondetóre scopului, pe lângă o cuvântare ocașionala rostita din partea pontificantelui.

Dupa asiediarea osemintelor celor repausati în cript'a capelci, s'a tinutu unu parastasu si asiá în cimiteriu s'a finitu acést'a solenitate, fia-care ducēndu cu sine o suvenire : ca iubirea conjugala si parintiésca multe e în stare a face spre laud'a si marirea lui Ddieu si spre alinarea suferintielor.

Finindu-se ceremoniele a urmatu poman'a împartīndu-se elemozina între satenii mai miseri.

Binevoiti dara on. redacțiune a publicá în colónele fóiici ce redactati acést'a serbare, că si on. publicu cetitoru se aiba cunoscintia despre acést'a fapta nobila, care totu-de-una e demna de lauda. **T. D.**

P u n c i u.

Contele Andrassy rentorcēndu-se din Viena la moș'a sa, fostul seu secretaru, consiliarul Doczi îl așteptá la o stațiune.

Totu acolo îl așteptá si vice-comitele Docus, pe care înse Doczi nu-l cunoseca, deci — în conversațiune — îl întreabá cine-i ?

— Eu sūm vice-comitele Docus, — respunse.

— Asiá dara, — respunse Doczi, — eu sūm genitivul dtale.

*

— Vino dragutiá, — dișe ostasiul cătra o subreta, stāndu la ferést'a acesteia.

— Nu potu, căci trebuie să hranescu paserile dómnei.

— Dar unde-su acele ?

— Aice în dulapu.

— Dar acele sūnt pelerii si nu mânca.

— Nu — grauntie ; dar déca vor spori asiá, vor mīncá pe domnul.

*

— Esti acusatá, că ai versatu apa spre domnul acesta.

— Iertare ! A fost întunericu. Am gânditu, că este barbatul meu.

*

— Pescii ce i-am cumperatu adi dela dta n'au fost próspeti.

— Nu e vin'a mea. De ce nu i-ai cumperatu adi o septemāna.

*

Unu óspe si-a cerutu într'unu restaurantu pesce. Aducēndu-i-se, bagá de sēma, că acela nu e próspetu, si cam mirósa.

Ospetarul vedīndu de odata își puse pescele si la urechia, întreabá, că pentru ce face acést'a ?

— Pentru că înainte cu dóne septemāni frate-meu s'a innecatú în apa ; deci am voitu să întrebu pescele déca nu l'a vedīutu ?

— Si ce ti-a respunsu ?

— Mi-a respunsu, că nu póte se-ni dea nici o scire despre el, căci e prinsu mai de multu.

*

Judecatorul : Dta dara ceri să se amāne pertractarea procesului, din cauza că ti-a muritu aperatorul ? E bine, dar ai fost prinsu *in flagranti* si eu nu sciu cum te-ar puté escusá si aperatorul ?

Delinquentul : Tocmai de aceea sūm si eu curiosu.

*

La curtea cu jurati :

— De ce ai ucisu pe amant'a dtale ?

— Vieti'a comuna nu mai erá de suferitu.

— N'aveai de cât se o lasi.

— Nu puteam, dle presiedinte ; i jurasem, că nu o voiu lasá de cât la mórtea sa.

Cronic'a lumei.

Diet'a de câteva zile se ocupa cu proiectului referitoriu la staverirea contingentului recrutantilor pe urmatorii 10 ani. Desbaterea decurge cu cea mai mare animare. Nu arareori se încingu chiar scandale formale. Spațiul nu ne permite a face unu raportu detaiatu asupra vorbirilor fia-carui deputatu ; pentru că înse totusi cetitorii nostri se cunósca directiunea fia-carei partide din dieta în privinti'a organizarei miliției, vom reproduce pe scurtu continutul atāt a proiectului prezentatu de guvernulu, cât si acelor dóne contraproiecte. Prin proiectul guvernului se sustine contingentul de pâna aci si se cere votisarea lui pe unu timpu de 10 ani ; iér încât pentru schimbările ce ar fi se se întēple în decursul acestui timpu în numerul staveritu, acést'a o numera între drepturile princiare. Fața cu acestu proiectu deputatul Pulszky în numele opoșțiuni întrunite, dupa ce aréta anomalía ce contine acestu proiectu, propune : că contingentul de pâna

acuma sè se voteze numai pe 5 ani; § 13 a art. de lege XL din 1868 sè se amplifice prin dispusețiunea, cã modificarea legii în timpu se pòte face si la inițiativã dietei; sè se decida înființarea si organizarea de institute magiare pentru ofițieri; dispusețiunile referitoare la voluntari sè se modifice amesuratu cerințelor militare si naționale; si în fine sè se împuterniceșca ministrul honvedimei, cã în contelegere cu ministrul armatei comune se pòta dispune, cã în acele cercuri de recrutare, în cari poporațiunea în al 20-lea anu nu este pe deplin dezvoltata, sè se amâne recrutarea pâna în al 21-lea anu. În esinția dara acestu proiectu de decisiune a opozițiunei întru mite nu difere multu de celu prezentatu de guvern. Este înse si o a treiã propunere facuta prin deputatul Ugron în numele partidei din stângã estrema. El nu cere nici mai multu nici mai puțin, decât despartirea armatei unguresci de cea comuna, deci pe lângã respingerea proiectului guvernului, propune sè se îndrume ministrul honvedimei, cã fãra amânare se presinte dietei unu proiectu de lege referitoru la despartirea si organizarea armatei unguresci amesuratu cerințelor militare a țierii si a putereii materiale. Pentru guvern au vorbitu: Szende, Tisza, Ráday, Márkus, Ivánka, Máriássy, Jókai: — pentru a opozițiunii: Tischler, Helfy, Metzner, Szily, Hedry: — pentru stângã estrema: Szalay, Szederkényi, Orbán, Törzs, Degré, Csanády. Marti si mercuri sau tîntu si vorbirile finale din partea propunatorilor, dupa cari mercuri punându-se cestiunea la votu, din 444 deputati, 205 au votatu cu *da* (adeca proiectul guvernului îl primescu de basa la desbaterea speciala), 158 cu *nu*, au absentatu 80. Majoritatea dara e 47. Votizarea a fost nominala. Dupa acestã numai decât sa si începutu desbaterea speciala; unde asemenea învinsa guvernul.

Comitetul delegatilor secțiunilor camerei române si-a prezentatu raportul despre rescumperarea căilor ferate Romanu-Bucuresci-Vênciorova, acãror administrare este concedata societãtilor acțiionarilor căilor ferate. Raportorul, dl N. Fleva, în raportul prezentatu dice, cumca tóte studiele si cercetãrile facute au condusu pe comisiune a recunósce în unanimitate avantajiele încontestabile, ce presinta pentru statul român, sub tóte punctele de privire, proiectul de lege si de convențiune propusu. Statul platesce acuma o anuitate de 18.857,880 lei pentru aceste drumuri de feru, dela care țierã nu trage aeele beneficii însemnare, ce procura pretotindeni acestu mijlocu atât de puternic în dezvoltarea economica a unei națiuni, si fãra cã statul sè aiba astadi ceva acțiune eficace asupra administrãrii acestor cãi ferate. Deórace acestã stare a lucrului este menita a continuã celu puțin 81 ani, e de lipsa, cã statul român sè se scóția din acesta situațiune. Pentru a putè statul întrã imediatu în administrarea si exploatarea căilor ferate, se presinta dóue sisteme, accia a rescumperãrii forțiate a tuturor acțiunilor prin platã lor imediata de cãtra statu, recumperare obligatòre pentru toti acționarii, sèu accia care ar resultã din o întielegere între guvern cu societatea reprezentata prin majoritatea acționarilor. Sistemã prima este contra intereselor statului, cãci pe lângã aceea, cã este ilegalã ar costã pe statu cu totul 324 mil. lei, prin urmare anuitatea ar fi si mai mare cã acuma. Remãne sistemã a dóua. Statul de presinte e datoriu acționarilor 243.191,750 lei cu $7\frac{1}{2}\%$, acestã datoriã schimbându-o cu obligațiuni de ale statului de 6% , ar platí numai 209.821,050 lei, si asiã anuitatea nu întrece pe cea de acuma si ține numai 44 ani în locu de 81. Si asiã avantajiele financiale sînt:

7.000,000 cãștigu asupra convențiunii, deórace statul schimba titlu $7\frac{1}{2}\%$ cu 6% ; — 20.000,000, împrumutul nou remãne disponibilu, — 34 mil. profitu asupra anuitãtilor; pe lângã acestã scapa statul de anuitatea de 18.857,000, ce are sè-o platèșca înca 38 ani peste terminul de amortisațiune a obligațiunilor cu 6% ficșatu prin presentã convențiune. Pe lângã sistemã a dóua de rescumperare este si partea juridica, cãci consuna pe deplinu cu dispusețiunile codului de comerciu germãnu. Din tóte acestea vedîndu-se destul de chiar avantajiele atât din punctu de vedere financiaru, cãt si economicu si administrativu, recomanda proiectul spre primire.

Literatura si arti.

✓ **O carte româneșca tiparita cu litere latine la an. 1648.** Dl Nicolae Densusianu, în explorațiunile sale istorice facute în Transilvania, a descoperitu între altele si unu catechismu calvinescu cu totul necunoscutu pâna astadi tiparitu în limbã romãna cu litere latine la an. 1648. Este de însemnatu, cã pâna acuma cãrți romãnesci tiparite cu litere latine ne erau cunoscute numai dela începutul seculului presentu, dar dl Densusianu în cercetãrile sale aflã, cã înca în seculul trecut se tiparisera la Buda cinci cãrți romãnesci cu litere latine, între cari si o Evangelia. De curînd dsa dede si peste catechismul de care facem mențiune mai sus tiparitu cu litere latine în Alba-Iulia la an. 1648. Descoperirea este cu atât mai interesanta, fiindu cã aréta cã înca în primã jumetate a seculului al XVII se facuse încercãri de a introduce literile latine în scrierea romãna si ómenii si atunci își fremîntau mintile cu problema ortografica ce ne ocupa chiar si astadi.

✓ **Dl B. P. Hasdeu**, precum cetim în „Rom.“, a scrisu o piesa nouã, pe care o va presintã ãilele aceste comitetului teatralu din Bucuresci. Piesã dlui Hasdeu pòrta titlu de „Domnita Ruesanda“, drama istorica în 5 acte, în prosa, si are de scopu de-a arétã adevuratã misiune a femeii romãne. Judecãndu de dupa titlu, noi credemu, cã piesã dlui Hasdeu nu e nouã, ci dóra e prelucrata dupa o drama a dsale cu același titlu, care în 1868—9 s'a si jecatu în teatrul naționalu din Bucuresci, si care s'a publicatu atunce si în fõiã nòstra. Dar cu tóte aceste, salutãmu cu bucuria si acestã prelucrare, cã totu ce ese din condeiul învetiatului autoru.

Biserica si scóla.

✗ **Instalare de protopopu.** Din Leta-mare, Ungaria, ni se scrie: Dumineca, la 23 nov., s'a serbatu aice instalarea nou-denumitului protopopu, Rds. D. Ioan Darabantu. La acestu actu memorabilu pentru noi Romãni din aceste pãrti, sevãșitu din comisiune episcopéșca de cãtra nou-denumitul canonicu custode si fostu protopopu al nostru Rds. D. Nicolau Vulcanu, a concelebratu întregul cleru districtualu, asistãndu unu numeru cãt se pòte de mare de credinciosi. A fost plinu de emoțiune momentul, când fostul protopopu a predatu cheile si evangeliã, pe cari înainte cu trei-dieci si cinci de ani le-a primitu din mânia repausatului episcopu Alexi, atunci canonicu în Oradea-mare, si când nou-denumitul canonicu si-a luat remasu bunu dela confratii sei preoti districtuali. În numele acestora, parocul de Pociu, MOD. Ioan Christianu, a rostitu unu cuvîntu de despartire bine simțitu si elocinte, — dupa care apoi a salutatu pe nou-denumitul protopopu, carele multiamî prin niște termini fòrte caldurosi si tîntu o cuvîntare ocașionala cãtra poporu.

Cântările executate de școlari și școlarițe, sub conducerea bravului învățatoru P. D. Cardosiu, au contribuit frumos la înalțarea acestei festivități. La mișcările Dds. D. canonicu Nicolau Vulcanu întruși la măs'a-i pe toți oșpetii veniți pentru această ocaziune, unde, firește, s'au ținut și toasturi, anume pentru El. Sa parintele episcopu diocesanu Mibaiu Pavel, pentru fostul și fiitorul protopopu și pentru alții. Oșpetii întrușiți, renasera dimpreună, petrecându în veselie, până către deminția, care face fine acestei rare conveniri sociale române în părțile noastre.

Din Stamora Româna ni se scrie, că adunarea preoților și învățătorilor de acolo a alesu o deputațiune compusa din dnii Lupșta, Al. Petroviu, V. Prohab, I. Beca, I. Albu și T. Puscoviciu, spre a saluta pe Rds. D. protopresbiteru trac'ualu Ales. Ioanoviciu cu ocaziunea serbării anului al 25-le al hirotoniei sale.

Instalarea noilor canonice în Blasiu s'a facutu la 16 nov. Dl I. M. Moldovanu fu numitu directoru gimnasiului. — Ier celalaltu canonicu nu, dl dr. Ioan Ratiu s'a numitu rectoru seminarialu.

Societati si institute.

Reuniunea femeilor române din Brasiovu precum cetinu în „Gazeta Trans.“, a tinutu adunarea sa generala în mercuria trecuta. Presedenta s'a alesu dn'a Maria Secareanu, fost'a cassarit'a a reuniunii.

Spiritul de asociatiune în Româna se raspândesce din ce în ce mai tare. Astfel înregistrâmu, dupa ziua de acolo, cu bucuria urmatorele. „Calugarii” afla, că mai mult cetateni giurgiuveni se ocupa spre a forma o societate cu scopu de a încurajâ și sustine industria și comeriul român, și chiar a exploata unu stabilimentu industrialu prin actiuni. — Lucratorii tipografi din Bucuresti înfiintâra o societate numita „Deșteptarea”, care numera pân'acuma vr'o 50 de membrii. — „Școlu Tierii-de-sus” scrie, că în satele Christinesci și Danileni s'au înfiintiatu o noua casa de economie. — La Pieter'a, precum ni spune „Cor. Prov.” s'a fondatu o societate de binefacere.

Limanul. Din Dorohoiu se scrie „Stelei Rom.”, că acolo mai multe persoane, între cari capii diferitelor servicii publice și câțiva proprietari din judetiu au convenitu a înfiintâ o societate numita „Limanul”, care are de scopu a ajuta poporul saracu, a-l scapa moralicesce și materialicesce de nevoile ce-l bantue. Prin contribuțiuni lunare, prin donațiuni de totu felul, vor se ajuta pe acei scapatati; prin îndemnâri, exemple și supraveghiare de aproape de către membrii Societății ce se vor recruta prin toate comunele, inițiatorii credu că vor reuși a moderâ abuzurile de beuturi spiritose, introducându în locul rachii, beuturi mai puțin alcoolice și asiâ dar mai puțin vatematore, precum vinul și berea.

Ce e nou ?

Regele Italiei Umberto I. mai înainte de a parasî orasul Torino, a radicațu pe Vegezzi-Ruscalla la gradul de mare oficiaru al ordinului Sântii Maurițiu și Lazar, în considerațiunea amintirii serviciilor aduse de dânsul augustilor sei predecesori dela anul 1818 și până la epoc'a constituirii Italiei una și indivisibila.

Dr. Svetozar Mileticiu la 22 l. e. a fost agrățiatu prin Maj. Sa și în 26 pusu pe picioru liberu. El a fost detinutu la 5 iuliu 1876 și asiâ din pedeps'a de 5 ani, la care a fost judecatu, a împlinitu 3 ani, 4 luni și 21 de zile. Totu cu această ocaziune au fost agrățiatii

și alții 23 ênsi, cari, că supusi ai statului ungurescu, au luat parte activa în resboiul turco-sârbu.

Bismarck se teme că va muri, căci în timpul din urma suferu multu de nevralgia, și de atunce a devenitu foarte posomoritu. Dânsul țice, că deca durerile-i nu vor încetâ, va încetâ el d'a mai traî.

Cununia cu pedece. În curtea bisericei israelite din Mișcolțiu s'a petrecutu de curând o scena curioasă. Nuntasii erau toti gata, și numai cununia mai urmă. În momentul din urma înse mirele declarâ, că el nu va intra în biserica, până ce nu i se va plăti și restul din cele trei sute de fl. Restul acela erâ 50 fl., și rușele miresei îl plățira. Astfel apoi tinerii „înamorati” se cununara.

S'a cununatu pe sine ênsusi. Henricu Munson, preotu adventistu din Jasper (America) a voit se se însore. De ora-ce înse în Worcester, unde stidea mirés'a lui, nu se aflâ preotu adventistu, ênsusi a sevârșitu serviciul dumnedieiescu, apoi prindându de mana mirés'a, a țisu dimpreună cu ea îndatinatele formule, au îngenunchiatu și s'au rugatu lui Dumnediecu, și apoi devenira barbatu și soția.

Femeile germâne. Unu țiuaru rusescu publica o caracterizare foarte nefavoritoare pentru femeile germâne. Este necontestabilu, țice acelu țiuaru, că germânele ocupa locul din urma în marea familia a femeilor europene. Ele nici nu se potu asemena cu celelalte represintante ale secului lor, de es. cu francezele. Femeia germâna e lipsita de tota caracteristica a femeității. Este unu felu de bastardu de femeia-barbatu. Se pare, că aceste șire au fost dictate de vr. unu amoru refusat.

Furatur'a. Citimu în „Steu'a României din Iasi: În noțtea de 25 spre 26 a lunei espirate octomvre, s'a furatu prin spargere dela dl N. Constantinescu din Proțești, districtul Ilfov, 30,000 lei vechi în 6 bonuri rurale, 1400 franci în argintu și alte obiecte de valore. Seriile și numerile bonurilor furate sânt urmatorele: nr. 36,619, 36,620, 36,621, 36,622 din seri'a 3044 nr. 42,481, din seri'a 3541, și în fine nr. 44,899, având seri'a 3919. Asiâ dar sânt poffiti casierii, bancherii, casele de scontu și ori-cine a nu plăti și a nu cumperâ nici unul din bonurile, avându numerile mai sus arătate, căci cumperatorul s'ar espune la pierdere.

Mormântul lui Sir Ali. Fostul domnitoru al Afghanistanului a muritu la 19 iunie a anului trecut. De ora-ce atunce n'a fost altu locu mai acomodat. Dânsul s'a înmormântatu în gradina casei pentru morti. Acuma se scrie, că fiul seu Jacob chan a cumperatu cas'a aceea cu gradina cu totu și va cladî unu mețetu pe mormântul parintelui seu. Pe mormântu se va asiedia unu sarcofagu de argintu massivu. La mețetu în toate zilele se va împarti pâne și sare saracilor.

Din gresiela. Unu bietu portaru din Timisiora a pusu trei numere în loteria. Nici bani n'a avutu, ci i-a cerutu în împrumutu. Înse colectorul de loteria, din gresiela, în locu de nr. 69 a scrisu 60. Trasar'a se faci și eși nr. 60. Saracul portaru a câștigatu 348 fl.

Testamentul lui Luther. Între luterani s'a pornitu o disputa foarte înfocata, că unde se afla testamentul originalu al lui Luther? O parte țice, că acela se paștrăza în Budapesta, alții înse combatu cu tota înfocarea această aserțiune, și țicu că esemplarul din Budapesta e numai copia.

Sciri scurte. Cutremuru de pamântu ierasi s'a simțitu în mai multe parti în Banatu; astfel ni se scrie Stamov'a româna: În noțtea spre 8 nov. la 12 și 1/2 ore ierasi amu simțitu cutremuru de pa-

mântu, fiindu totu culcati în patu, tresariramu cu o clatinare neîndatinata, care tînu 2—3 secunde. — **Monumentul lui Heliade Radulescu** a sositu în Braila si peste câteva zile va fi transportatu în Bucuresti. **Calca ferata Bucuresti-Predel**, a fost primita de buna de către comisiunea tehnica însărcinata cu această, si dela 19 nov. (1 dec.) st. n. va începe circularea regulata. — **Zulusii în Praga** s'au certatu cu unu sodalu de calcunaru, si alergându si poliția, s'a escatu o bataia; doi zulusi au fost raniti greu.

Din viața imperatului Nicolae. „Revista Rusia Starina” din Petersburg povestese urmatorul faptu din viața repausatului imperatu, pe care îl reproducem dupa traducerea „Resboiului” :

Într'o zi dl M. Martinov, cunoscutul comicu al teatrului imperialu, s'a adresatu către ministrul, principele Wolconsky, cu rugaciune d'a-i acordă unu concediu pentru a-si cauta sănătatea la una din băile din străinătate, si a-i da pentru acestu scopu si unu micu ajutoru în bani; cererea i fu înse refuzata. Cu toate aceste, Martinov nu perdù speranța. El află, că imperatul viziteza adesea ori singur pe ministrul, si astfel într'o zi se duce în palatul acestuia si aștepta în anticamera sosirea imperatului.

— Ce faci aci? — îl întrebă țiarul, trecând pe lângă dînsul.

— Am voitu, Majestate, să repetu rugaciunea mea pentru concediu si pentru bani.

— Vino cu mine, că me voiu face interpretul teu pe lângă ministrul.

Astfel, Nicolae intră în cabinetul principelui, însoțitu de Martinov.

— Am adusu pe unu petiționarul, — dîse el ministrului, si pronunțându aceste cuvinte se adresăza lui Martinov :

— Dar, mai înainte trebuie să joci puțin, să joci rolul meu de imperatu.

Martinov era foarte încurcatu; el response astfel :

— Nu înțielegu această, Majestate, căci nici prin gându n'asiu fi cutezatu vre-odata l'a representă person'a Majestății Vostre.

— Aceste sînt flăcări; joca cum te pricepi, toate vor rămâne între noi.

Asiă dar Martinov trebui să se supue vointiei imperatului; i ceru casc'a, si imperatul i-o dete rîdîndu, căci fiindu pre mare, lui Martinov i trecea peste urechi.

Martinov își ia unu aeru marțialu, si imitându vocea imperatului se adresăza către ministrul cu aceste cuvinte :

„Cum esti multiamitu cu artistul meu Martinov?” — Si fără a aștepta responsul, ia casc'a din capu, si imitându într'unu modu admirabilu vocea lui Wolconsky, se întorce spre imperatul exclamându : „Sînt foarte multiamitu, Majestate”. Dupa această, el își puse ierasi casc'a în capu, continuându cu tonu imperatescu :

„Deca esti multiamitu, atunci acorda-i concediul si dă-i una mie de ruble că să aiba de cheltuiela !”

Apoi ierasi ia rolul ministrului, se întorce spre Nicolae si dîce : „Se va face îndata”.

Imperatul rîdea necontentitu, si în urma dîce ministrului :

„Deca Martinov ti-a poruncitu în numele meu n'ai de cât să faci ce ti-a spusu”.

Suvenirea mortilor.

Silvia Petricu, fiică a dlui Iuliu Petricu jude reg. în Boesia montana, a încetatu din viața la 9/21 nov., în anul al 16 al fragedei sale etăti, gelita, afara de parintele seu, de mama-sa dn'a nasc. Sultana Mateiu, si de surorile Ana, Flora, Elena si de frate-seu Corneliu.

Ghicitura de siacu

de Sofia Peovicu.

tii	Ca	stre-	stii?	rule	flu-	ur-	stii
coa-	nu	do-	e	Se	Nu	Ce	tu-
tii?	ta-	to-	lu-	ce	ma	tu	mine
re,	ra	me	tre-	tre	me	re	te
ui	pus-	'n	tu	nu-	e	ra-	ca
pie-	se-	cutu.	Din-	te	Spu-	plin-	amo-
prin	eo!	mi	se	gi	tu-	toa-	Nu
pa-	ru,	tu	ri-	ne	uitu	rule	Tur-

Se pôte deslegă dupa saritul calului.

Terminul de deslegare e 10 decemvre. Că totu-de-una, si de asta-data se va sorti o carte.

Deslegarea ghiciturei trianghiulare din nr. 83 :

Anam

Ana

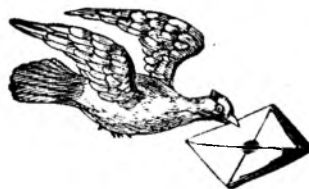
An

A

Bine au deslegat'o dîmnele si domnișorele : Aloisia Tiarina, Emilia Oncu n. Ciavogchi, Anastasia Borea, Rosa Bozancu, Eleonora Popu, Iulia Popescu, Maria Crisanu, Eufrosina Mirisianu, Zoe Dîmbu, Aglăia Popovicu, Aurelia Grîndescu, si dl Ioan Cosa.

Premiul l'a câștigatu dîșor'a Iulia Popescu.

Post'a Redacțiunii.

Dnei A. T. în B. V. Ne mirăm, căci noi am primitu-o. Premiul vi s'a espedatu zilele trecute.

Dnei A. P. în G. Asiă credem cu noi. Dar vom vedé acusi. Si pân'atunce, ve multiamina.

Paris. Așteptăm!

Iasi. Binevoiti a ni tramite din cele promise!

Gele mi-i de tine! Fia-ti si de noi, si nu ni rapî timpul prețiosu cu „încercările” dtale!

Când se me culca! Atunce când îți plesnese prin minte să scrii vr'o „poesia”.

Beinsi De aceste nu publicăm. Dispune dar de florinul alaturatu!